

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ

Γ Ι Α Τ Ι ;

ΜΑΤΑΙΑ λοιπόν ή εϋγενική, ή απαραίτητη προσπάθεια για
τή συνάντησι της χαράς;

‘Ο πόνος και μόνον ό πόνος αιώνια θα τρώη τά σπλάχνα
του ανθρώπου;

‘Ο κύκλος όλος της υπάρξεώς μας εΐνε μιὰ ατέλειωτη όδύνη!

‘Οδύνη που στέλλει της ρίζες της στά βαθειά ἔγκατα του

‘Αδη και τὰ ατέλειωτα κλαδιά της στής λαμπερές σφαΐρες
τ’ Ουρανού!

Γιατί Τρελλή — Σκέψη, γιατί;

Γιατί ό άνθρωπος νά μη γεννιέται για την εϋτυχία;

Γιατί τὸ ατέλειωτο κλάμα νά σκεπάξη όλο τὸν κύκλο του
απείρου;

Γιατί τὸ άπαΐσιο μαστίγωμα της Μοΐρας του ανθρώπου!

‘Ολα τὰ μέτωπα, που αισθάνονται, ‘θα τὰ ρυτιδώνη ό πόνος
και όλες ή εϋγενικές μορφές θα περνοῦν χλωμές και πονεμένες;

Γιατί ή φαρμακερή άπιστία της Ζωής! γιατί;

‘Από της σπηλιές κι’ από της καλύβες, από τὰ κάτεργα
κι’ από τὰ παλάτια ή ἴδια κραυγή του πόνου θ’ ανεβαΐνη και
θα μαυρίζη τὸ σύμπαν;

‘Αδικα ή ψυχή περιμένει νά γεμίση τή φύσι από τραγοῦδι,
από μελωδία χαράς;

Μόνον ό ἄγριος βορηᾶς θα την παγώνη;

Μόνον τὸ μαῦρο σεντόνι του πόνου θα την σκεπάξη;

Μόνον τὰ μαῦρα φτερά της όδύνης θα σφίγγουν αλύπητα
κάθε εϋγενική Σκέψη της;

Κι’ ἔνα λυπητερό μοιρολόγι θᾶνε τῶν εϋγενικῶν ή ἱστορία;

Γιατί, Σκλάβα — Ζωή, γιατί;

Κύματα πολλά σπάζουν στους βράχους... κύματα ἄγρια,
άλλα μεγάλα, άλλα μικρά, και τὸ σπάσιμό τους μοιάζει σᾶν

χτύπημα καταστροφῆς, σὰν νὰ σωριάζωνται δημιουργήματα, μοιάζει ἄγριο κάρφωμα, μοιάζει μανιασμένο ἄλυσόδεμα τῆς πονεμένης ψυχῆς...

Ἡ ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου, μαῦρες καὶ ἀπαίσιες νυχτερίδες... ποὺ σκεπάζουν μὲ τὰ δλόμαυρα φτερά τους κάθε ἀχτῖνα ὠμορφιάς καὶ χαρᾶς.

Παντοῦ μαυρίλα καὶ πίσσα, παντοῦ ἀπελπισία καὶ βόγγος!

Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον, ποῦ ἠθέλησε μὲ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς του νὰ φωτίσῃ τὴ μαυρίλα τῆς ἀβύσσου ποῦ λέγεται — Ζωή!...

Ἡ μαυρίλα θὰ πνίξῃ τὸ φῶς. Γιατί, Ζωή — ἄπιστη, γιατί;

Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ σκέφθηκε ν' ἀναστήσῃ μὲ τὴ δύναμι τοῦ αἰσθηματός του τὸν πεθαμμένο κόσμο τῶν αἰσθημάτων πάνω στὴ γῆ...

Ὁ Θάνατος θ' ἀποσκεπᾷ τὴν Ἀνάστασιν! Γιατί, Πτώμα — Ζωή, γιατί!

Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, ποῦ γύρεψε νὰ στρώσῃ ῥοδοπέταλα πάνω στὴ λάβα τῆς φονικῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Τὸ μολυβένιο, φονικὸ σεντόνι θὰ κατακάψῃ τὰ ῥόδα. Γιατί, Στάχτη — Ζωή, γιατί;

Κατάρρα! ἡ ἀνθρωπότης κλαίει περισσότερο μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαγνίσῃ γενεὰς ποῦ τῆς σκεπάζει ἡ μαυρίλα, ἡ πίσσα τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ψευτιάς.

Ποιὸς Ἥλιος θὰ μπορέσῃ ν' ἀναστήσῃ τὴν Πεθαμμένην — Ζωή;

Ποιὸς Ἥλιος, ποιὸς;...

(Ἀλεξάνδρεια, Μᾶης 1914)

ἈΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ

ΑΡΧΑΙΑΙ

ΝΕΩΤΕΡΑΙ

Ὁφεις ἂν μὴ φάγῃ ὄφιν
δράκων οὐ γενήσεται.

Τὸ μεγάλο ψάρι
= τρῶει τὸ μικρό.

Ὁὐδὲν κακὸν
ῥαδίως ἀπόλλυται.

Τὸ κακὸ σκυλὶ
= πόφο δὲν ἔχει.

Ρίψας λόγον τις
οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.

Λόγο καὶ πέτρα ἔρριξες,
= δὲν θὰ τὴ ξαναπιάσῃς.

Δελφοῖσι θύσας
αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας.

Κουβαλάει κρασί,
= πίνει νερό.

Ἄν μὴ κρέας παρῇ,
στερεκτέον τῷ ταρχίῳ.

Στὴν ἀναβροχιά
= καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.